

ใบความรู้ที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาซี

การจัดระดับภาษาที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์

ในยุคเริ่มต้น การเขียนคำสั่งให้คอมพิวเตอร์ปฏิบัติตามเพื่อการประมวลผลเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ใช้รหัสเลขฐานสอง คือ 1 กับ 0 สั่งให้เปิดปิดสวิตช์อิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นองค์ประกอบภายในคอมพิวเตอร์ให้กระแสไฟฟ้าไหลไปตามเส้นทางที่ต้องการ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น เป็นเสียงออกทาง ลำโพง เป็นภาพทางจอภาพ เป็นอำนาจแม่เหล็กควบคุมการทำงานของเครื่องพิมพ์และพล็อตเตอร์ เป็นต้น (Gottfried 1990:8)

การใช้รหัสเลขฐานสองเขียนชุดคำสั่ง มีความยากลำบากเพราะต้องเขียนต่อเนื่องกันเป็นข้อความยาว ๆ ต้องจดจำรหัสและระมัดระวังไม่ให้เขียนตัวเลขผิดพลาด ดังโปรแกรมตัวอย่างต่อไปนี้

```
1011 0010 0100 0001 1011 0100 0000 0010 1100 1101 0010
0001 1100 1101 0010 0000
```

คำสั่งข้างนี้เป็นคำสั่งสำหรับซีพียู (CPU) ตระกูล 80XXX สั่งให้พิมพ์ตัวอักษร A ทางจอภาพจะเห็นว่าตัวโปรแกรมที่เขียนขึ้นนี้เข้าใจยากมากต้องมีคู่มือของคำสั่งไว้คอยตรวจสอบตลอดเวลาผู้นำไปใช้งานต้องมีความจำดีจึงจะเขียนคำสั่งได้รวดเร็ว

ต่อมาได้มีผู้คิดใช้เลขฐานสิบหกเขียนคำสั่งแทนเลขฐานสอง ทำให้เขียนชุดคำสั่งได้ง่ายขึ้น จากตัวอย่างชุดคำสั่งการพิมพ์อักษร A ด้วยเลขฐานสองที่กล่าวมาแล้ว เมื่อเขียนด้วยเลขฐานสิบหกจะเป็นดังนี้

B2 41 b4 02 CD 21 CD 20

ซึ่งจะต้องมีวงจรทำหน้าที่เปลี่ยนเป็นเลขฐานสองก่อน คอมพิวเตอร์จึงจะทำตามได้ เรียกภาษาที่ใช้เลขฐานสองหรือเลขฐานสิบหกเขียนชุดคำสั่งเช่นนี้ว่า **ภาษาเครื่อง (Machine Language)** การใช้เลขฐานสิบหกเขียนชุดคำสั่ง แม้จะทำให้การเขียนชุดคำสั่งง่ายขึ้น แต่ก็ยังเข้าใจยาก เพราะไม่มีส่วนช่วยเชื่อมต่อกับภาษาพูด จึงได้มีผู้คิดใช้ตัวย่อเข้าผสมด้วย ช่วยให้การเขียนชุดคำสั่งง่ายขึ้น จากตัวอย่างชุดคำสั่งภาษาเครื่องที่สั่งให้พิมพ์อักษร A ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเขียนแบบใหม่โดยใช้ตัวย่อได้ดังนี้

MOV DL,41

MOV AH,02

INT 21

INT 20

เราเรียกภาษานี้ว่า **ภาษาแอสเซมบลี (Assembly Language)**

การพัฒนาขั้นสูงสุดก็คือการใช้ภาษาพูดเขียนชุดคำสั่ง ทำให้เราเขียนคำสั่งได้ง่าย จากชุดคำสั่งพิมพ์ตัวอักษร A ข้างต้น เมื่อเขียนด้วยภาษาเบสิก จะเขียนได้ดังนี้

10 PRINT "A"

20 END

จะเห็นได้ว่าไม่ต้องอธิบายก็เข้าใจได้ทันทีว่าต้องการให้ทำอะไร

เพื่อให้เข้าใจง่ายและสะดวกต่อการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับภาษาของคอมพิวเตอร์ จึงได้จัดระดับของภาษาเป็น 3 ระดับ (Schildt 1988: 3) ดังนี้

1. ภาษาระดับต่ำ

ภาษาระดับต่ำ (Low Level Language) เป็นภาษาที่ใช้รหัสเลขฐานสอง เลขฐานสิบหก หรือคำย่อเป็นเครื่องมือในการเขียนชุดคำสั่งหรือโปรแกรม ได้แก่ ภาษาเครื่องและภาษาแอสเซมบลี

1.1 ภาษาเครื่อง เขียนชุดคำสั่งด้วยรหัสเลขฐานสองหรือฐานสิบหก ดังตัวอย่าง การเขียนคำสั่งให้พิมพ์ตัว A บนจอภาพที่กล่าวมาแล้วคอมพิวเตอร์สามารถปฏิบัติตามได้ทันที

จุดเด่นของภาษาเครื่องก็คือ เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในตัวเครื่องโดยตรง ไม่ต้องการตัวแปลโปรแกรม จึงทำงานได้เร็วที่สุด

จุดอ่อนของภาษาเครื่องที่สำคัญมี 2 ประการ คือ **ประการแรก** เป็นภาษาที่จำยากและเขียนชุดคำสั่งลำบาก ดังตัวอย่างที่แสดงมาแล้ว **ประการที่สอง** คือการที่จะต้องใช้รหัสคำสั่งเฉพาะสำหรับชิพแต่ละเบอร์ หรือแต่ละบริษัทที่ผลิต จึงมีผู้กล่าวว่าภาษาเครื่องเป็นภาษาที่ผูกติดอยู่กับฮาร์ดแวร์ทำให้ใช้งานได้ในวงจำกัด

1.2 ภาษาแอสเซมบลี ใช้คำย่อเขียนชุดคำสั่งทำให้เข้าใจได้ง่ายกว่าภาษาเครื่อง แต่ต้องใช้ตัวแปลโปรแกรม เพื่อแปลให้เป็นภาษาเครื่องตัวแปลโปรแกรมเรียกว่า **แอสเซมเบลเลอร์ (Assembler)** การเขียนชุดคำสั่งเพื่อใช้งานกับแอสเซมเบลเลอร์ ต้องเพิ่มคำสั่งตามรูปแบบที่กำหนด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

```

PRINT_A SEGMENT
    ASSUME CA:PRINT_A
    mov DL,41H
    mov AH,02H
    Int 21H
    Int 20H
PRINT_A ENDS
END

```

จุดอ่อนของภาษาแอสเซมบลี ที่สำคัญคือการผูกติดอยู่กับฮาร์ดแวร์เช่นเดียวกับภาษาเครื่อง ตามที่กล่าวมาแล้ว

2. ภาษาระดับกลาง

ภาษาระดับกลาง (Middle Level Language) เป็นภาษาที่ใช้ประโยคคำพูดเขียนชุดคำสั่ง บางครั้งมีการนำภาษาระดับต่ำมาผสมผสานอยู่ในชุดคำสั่งด้วย มีชุดคำสั่งที่สามารถกระทำโดยตรง ต่อหน่วยประมวลผลกลางภายในซีพียู ภาษาระดับกลางที่นิยมกันอยู่ในขณะนี้ได้แก่ ภาษาซี (C Language) ภาษาฟอร์ท (Forth Language) เป็นต้น ตัวอย่างการเขียนชุดคำสั่งภาษาซีให้พิมพ์ อักษร A บนจอภาพ จะเป็นดังนี้

```

main( )
{
printf (“A\n”);
}

```

หรือ

```

main ( ) {printf(“A\n”);}

```

ชุดคำสั่งนี้ต้องใช้ตัวแปลโปรแกรม (compiler) แปลให้เป็นเลขฐานสอง หรือ ภาษาเครื่อง (มีส่วนขยายของแฟ้มเป็น .OBJ) เสียก่อนคอมพิวเตอร์จึงจะปฏิบัติตามได้ ได้มีผู้สร้างตัวแปลโปรแกรมภาษาซีขึ้นมาให้ผู้ใช้เลือกใช้ได้หลายบริษัท เช่น เทอร์โบซี (Turbo C) ของบริษัทบอร์แลนด์ (Borland) ไมโครซอฟต์ซี (Microsoft C) ของ บริษัทไมโครซอฟต์แลตติซซี (LatticeC) ของ

บริษัทฟีนิกซ์ (Phoenix) ซีคอมไพเลอร์ (C Compiler) ของบริษัทดิจิตอลรีเสิร์ช (DigitalResearch) เป็นต้น

3. ภาษาระดับสูง

ภาษาระดับสูง (High Level Language) ได้แก่ ภาษาที่ใช้ประโยคคำพูดเขียนชุดคำสั่งทำให้เข้าใจง่าย ภาษาระดับสูงมีหลายภาษา เช่น โคบอล (COBOL) ฟอรัทแรน (FORTRAN) เบสิก (BASIC) ปาสคาล (PASCAL) เอดา (ADA) พีแอลวัน (PL/1) อาร์พีจี (RPG) เป็นต้น ตัวอย่างการเขียนชุดคำสั่งให้พิมพ์อักษร A บนจอภาพด้วยภาษาระดับสูงอื่น ๆ

ภาษาเบสิก	ภาษาปาสคาล
10 PRINT "A"	PROGRAM PRINT_A
20 END	BEGIN
	WRITELN ('A');
	END

ประวัติการพัฒนาภาษาซี

ภาษาซีมีรากฐานมาจากภาษาบีซีพีแอล (BCPL) ที่ มาร์ติน ริชาร์ดส์ (Martin Richards) เป็นผู้พัฒนาขึ้นมา (Dernighan and Ritchie 1988:1) ต่อมา เคน ทอมป์สัน (Ken Thompson) และ เดนนิส เอ็ม ริทชี (Dennis M. Ritchie) ซึ่งทำงานที่ห้องปฏิบัติการของบริษัท เบลล์ เทเลโฟน (Bell Telephone) ที่เมือง เฮอร์ลิต มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกาปัจจุบันคือห้องปฏิบัติการเอทีแอนด์ที (AT & T) ของบริษัทเบลล์ ช่วยกันพัฒนาเป็นภาษาบี (B Language) เพื่อใช้พัฒนาโปรแกรมเกมส์เกี่ยวกับอวกาศและโปรแกรมอำนวยความสะดวกอื่น ๆ (Feibel 1990:10)

ในปี พ.ศ. 2513 ริทชีเห็นว่าภาษาบีซีพีแอลและภาษาบีมีหลักการที่ดีกว่าภาษาที่ใช้กันอยู่ แต่ทั้งสองภาษาเป็นภาษาที่ไม่มีแบบของข้อมูล เขาจึงพัฒนาเพิ่มเติมให้เป็นภาษาที่มีแบบของข้อมูล และได้แก้ไข ข้อบกพร่องของภาษาทั้งสองนั้น เกิดเป็นภาษาใหม่ให้ ชื่อว่า ภาษาซีอาจจะคิดว่าอักษร C อยู่ถัดมาจากอักษร B นั่นเอง (บุญเลิศ เอี่ยมทัศนาศ และคณะ 2521:8) จุดประสงค์ในการพัฒนาก็เพื่อที่จะใช้ภาษาซีเป็นเครื่องมือ ในการเขียนชุดคำสั่งสำหรับระบบปฏิบัติการ ยูนิกซ์ (UNIX) ซึ่งเป็นระบบปฏิบัติการที่มีชื่อเสียง สามารถ ปรับใช้ได้กับคอมพิวเตอร์ทุกระดับ การใช้ภาษาแอสเซมบลีมีปัญหาเรื่องการผูกติดกับฮาร์ดแวร์ดังกล่าว มาแล้ว แต่ภาษาที่พัฒนาใหม่นี้ มีลักษณะเด่นของภาษาระดับต่ำและภาษาระดับสูงอยู่ด้วยกัน นั่นคือภาษาซีมีความเร็วในการทำงานใกล้เคียงกับภาษาแอสเซมบลี สามารถติดต่อกับหน่วยความจำและหน่วยประมวลผลได้โดยตรง เป็นภาษาที่ไม่ผูกติดกับฮาร์ดแวร์ เขียนชุดคำสั่งด้วยภาษาพูดเหมือนภาษาสูงทั่ว ๆ ไป

ใช้งานง่าย (Kernighan and Ritchie 1988:xi) จึงเห็นได้ว่าภาษาซีเป็นภาษาที่มีพลังสูงมากกว่าภาษาใด ๆ

ในปี พ.ศ. 2521 ไบรอัน ดับเบิลยู เคอร์นิกาน (Brian W. Kernighan) และ ริทชี ได้ช่วยกันรวบรวม หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เขียนเป็นหนังสือออกเผยแพร่ใช้ชื่อว่า The C Programming Language หนังสือเล่มนี้ได้รับความเชื่อถือเป็นต้นแบบของภาษาซี และใช้เป็นหนังสืออ้างอิงที่สำคัญสำหรับผู้ใช้ภาษาซี ต่อมาได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของสถาบันมาตรฐานแห่งชาติของอเมริกา (ANSI=American National Standard Institute) จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ในปี พ.ศ.2531 และยังคงได้รับความนิยมแพร่หลายในขณะนี้ ปัจจุบันมีผู้แต่งหนังสือหลักการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาซีออกเผยแพร่ รวมทั้งได้มีบริษัท ต่าง ๆ สร้างตัวแปลโปรแกรมภาษาซีออกจำหน่ายพร้อมคู่มือการใช้งาน แต่ละบริษัทพยายาม ปรับแต่งรายละเอียดต่าง ๆ ให้ผู้ใช้เห็นว่าตัวแปลโปรแกรมของตนดีกว่าของผู้อื่นจึงเป็นเหตุให้เกิดความหลากหลายแตกต่างกันออกไป โปรแกรมสำเร็จ (packages) และ โปรแกรมประยุกต์ (applications) ต่าง ๆ ที่เคยเขียนด้วยภาษาอื่นก็นิยมใช้ภาษาซีในการพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น โปรแกรมที่เกิดขึ้นมาใหม่ ๆ ก็ใช้ภาษาซีเป็นส่วนใหญ่

เมื่อมีความแตกต่างกันมากขึ้น จึงจำเป็นจะต้องมีหน่วยงานมากำหนดหลักเกณฑ์ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ สถาบันมาตรฐานแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาจึงได้จัดการประชุมคณะกรรมการเพื่อร่วมกันกำหนดมาตรฐานของภาษาซีไว้เป็นแนวทาง เพื่อให้ทุก ๆ ฝ่ายได้ยึดถือเป็นหลักในการพัฒนาโปรแกรมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาซีให้สามารถทำงานร่วมกันได้ (Gottfried 1990:9)

เปรียบเทียบภาษาซีกับภาษาอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบภาษาซีกับภาษาอื่น ๆ ที่ใช้กับคอมพิวเตอร์แล้ว ภาษาซีมีข้อได้เปรียบมากกว่า (Gottfried 1990:v) ดังนี้

1. ภาษาซีใกล้ชิดกับฮาร์ดแวร์มากกว่าภาษาสูงอื่น ๆ เพราะใช้คำสั่งติดต่อกับเรจิสเตอร์ (registers) และหน่วยความจำได้โดยตรงเช่นเดียวกับภาษาแอสเซมบลี
2. ภาษาซีใช้รหัสจุดหมาย (object code) ที่สั้นกว่าภาษาสูงอื่น ๆ ทำให้มีความเร็วในการทำงานมากกว่า
3. ภาษาซีเป็นภาษาที่อ่อนตัว เนื่องจากภาษาซีไม่ขึ้นอยู่กับฮาร์ดแวร์โปรแกรมที่เขียนด้วยภาษาซี เพื่อใช้งานกับเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เมื่อนำไปใช้กับเครื่องมินิคอมพิวเตอร์ หรือเมนเฟรมที่ใช้ซีพียูต่างกันก็สามารถใช้ได้ จึงจัดเป็นภาษาในอุดมคติของนักคอมพิวเตอร์ทั้งหลายได้
4. ภาษาซีมีลักษณะเป็นภาษาแบบโครงสร้าง (structure) ทำให้สามารถออกแบบระบบซอฟต์แวร์ ที่มีลักษณะเป็นโปรแกรมที่แยกกันเป็นส่วน ๆ ได้นักพัฒนาโปรแกรมสามารถสร้างมอดูล (module) ที่ใช้งาน บ่อย ๆ เก็บไว้เป็นคลัง (library) เพื่อให้เรียกใช้กับโปรแกรมต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องสร้างขึ้นใหม่ ผู้พัฒนาโปรแกรมทั้งหลายจึงเห็นว่าภาษาซีเหมาะกับงานพัฒนาโปรแกรม

เป็นอย่างยิ่ง

กล่าวโดยสรุป ภาษาซีได้รวบรวมเอาจุดเด่นของภาษาอื่น ๆ มารวมไว้ด้วยกัน เป็นภาษาที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้นำไปใช้ได้มากกว่าภาษาอื่น ๆ ที่ใช้กันอยู่

การนำ ภาษาซีไปใช้งาน

เนื่องจากภาษาซี ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการพัฒนาโปรแกรมควบคุมระบบคอมพิวเตอร์ที่มีคำสั่งต่าง ๆ เพียงพอที่จะนำไปพัฒนาระบบงานต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี จึงมีผู้นำไปพัฒนางานอย่างแพร่หลายในทุก ๆ ด้าน (Shildt 1988:3) เช่น

1. ใช้พัฒนาโปรแกรมระบบต่าง ๆ เช่น UNIX, OS/2 WINDOWS เป็นต้น
2. ใช้พัฒนาโปรแกรมสำเร็จรูปที่ใช้กันแพร่หลาย เช่น dBASE, LOTUS, FOXPRO, ฯลฯ
3. ใช้พัฒนาโปรแกรมแปลภาษา (translators) ต่าง ๆ ทั้งโปรแกรมแอสเซมเบลอรี่ อินเตอร์พรีเตอร์ (interpreter) และคอมไพเลอร์
4. ใช้พัฒนาโปรแกรมประยุกต์ต่าง ๆ เช่น Word Processing, Inventory Control, Side Kick, Network Driver, โปรแกรมตัวขับสำหรับภาษาต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เช่น ตัวขับสำหรับภาษาไทย เป็นต้น
5. ใช้พัฒนาโปรแกรมอำนวยความสะดวก (utilities) ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ทำงานด้วยความสะดวก เช่น โปรแกรมที่ช่วยจัดการเกี่ยวกับแฟ้มข้อมูล โปรแกรมจัดการเกี่ยวกับฮาร์ดดิสก์ โปรแกรมจัดการเกี่ยวกับหน่วยความจำ เป็นต้น

ภาษาซีเป็นภาษาแบบโครงสร้าง

ภาษาซีเป็นภาษาแบบโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาปาสคาล ส่วนภาษาเบสิก ภาษาโคบอล ภาษาฟอร์แทรน เหล่านี้ ไม่เป็นภาษาแบบโครงสร้างข้อแตกต่างระหว่างแบบของภาษาทั้งสองที่เด่นชัด คือ ภาษาแบบโครงสร้างประกอบด้วยชุดคำสั่งที่สามารถแบ่งออกเป็น บล็อก(block) หรือมอดูลได้

บล็อก คือกลุ่มของข้อความสั่ง (statements) ที่มีความสัมพันธ์กันทางตรรกะอย่างต่อเนื่อง เช่น บล็อกของชุดคำสั่งที่ใช้ทำเสียงระดับความถี่ต่าง ๆ กัน เพื่อนำไปทำเป็นเสียงเพลงอาจแบ่งเป็นส่วน ๆ ดังนี้

```
sound1 ( )
{
sound(220);delay(50);nosound();delay(50);
}
```

```

soundd2( )
}
sound(370);delay(50);nosound( );delay(50);
}
sound3 ( )
}
.....
}

```

เมื่อต้องการใช้เสียงใดก็เรียกใช้ได้โดยสะดวก นอกจากนี้ยังมีวิธีเก็บมอดูลเหล่านี้ไว้ในแฟ้มให้เรียกใช้ ในโปรแกรมภาษาซีอื่น ๆ ได้ทุกโปรแกรม

โปรแกรมโครงสร้างสนับสนุนแนวทางการเขียนโปรแกรมที่ประกอบด้วยโปรแกรมย่อย (subroutines) ที่ต้องใช้ตัวแปรเฉพาะที่ (local variable) คือตัวแปรที่รู้จักเฉพาะในโปรแกรมย่อยที่ตัวแปรถูกกำหนดขึ้นมาเท่านั้น

โปรแกรมแบบโครงสร้างช่วยให้การเขียนโปรแกรมง่าย สะดวกรวดเร็ว การตรวจสอบแก้ไข การดูแลรักษาก็ทำได้ง่าย มอดูลย่อยต่าง ๆ ก็จัดรวบรวมไว้เป็นคลังให้เรียกใช้ได้โดยสะดวก

ภาษาซีใช้ตัวแปลโปรแกรมแบบคอมไพเลอร์

ตัวแปลโปรแกรมที่ใช้กันอยู่มี 2 แบบ คือ อินเตอร์พรีเตอร์ และ คอมไพเลอร์

อินเตอร์พรีเตอร์

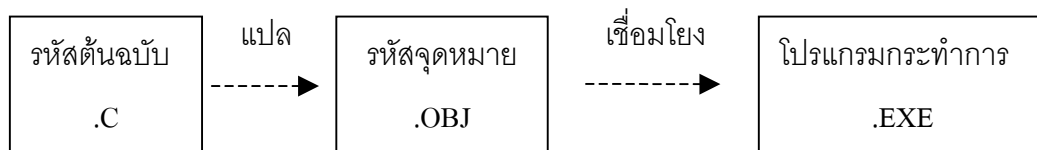
อินเตอร์พรีเตอร์เป็นตัวแปลโปรแกรมที่ทำการแปลทีละคำสั่งแล้วปฏิบัติตามทันทีเสร็จแล้วก็นำคำสั่งถัดไปมาแปล และปฏิบัติตามนี้เรื่อยไปจนกว่าจะจบงาน ถ้ามีการทำซ้ำคำสั่งเดิมก็จะต้องนำมาแปลใหม่ ทำให้การปฏิบัติงานของโปรแกรมช้ามาก ภาษาเบสิกเป็นภาษาหนึ่งที่มีการแปลโปรแกรมแบบอินเตอร์พรีเตอร์ แต่ปัจจุบันภาษาสามารถใช้ตัวแปลโปรแกรมแบบคอมไพเลอร์ได้

คอมไพเลอร์

คอมไพเลอร์ เป็นตัวแปลโปรแกรมภาษาระดับสูงที่ทำการแปลครั้งเดียวทั้งโปรแกรม ภาษาซีใช้ตัวแปลโปรแกรมแบบคอมไพเลอร์ ผู้ใช้ต้องเขียนรหัสต้นฉบับ (source code) ตามข้อกำหนดรูปแบบไวยากรณ์ของภาษาหรือวากยสัมพันธ์ (syntax) จนจบโปรแกรมแล้ว จึงใช้ตัวแปลโปรแกรมแปลให้เป็นรหัสจุดหมายทั้งโปรแกรม หลังจากนั้นก็จะทำการเชื่อมโยง (link)

หน้า 8

กับโปรแกรมสนับสนุนจากภายนอก เช่นจาก BIOS DOS หรือโปรแกรมที่จัดเตรียมไว้ก่อน ท้ายที่สุดก็จะได้โปรแกรมที่มีส่วนขยายเป็น .EXE ซึ่งสามารถปฏิบัติงานได้ตามต้องการ สรุปขั้นตอนของการแปลโปรแกรมแบบคอมไพเลอร์ได้ดังนี้

ภาพที่ 1.1 ขั้นตอนการแปลโปรแกรม

สรุป

ภาษาซีเป็นภาษาระดับกลาง มีการใช้ภาษาพูดเขียนโปรแกรมเช่นเดียวกับภาษาระดับสูงอื่น ๆ แต่มีวิธีการเขียนโปรแกรมที่สามารถติดต่อกับเรจิสเตอร์ และหน่วยความจำโดยตรงได้ เช่นเดียวกับภาษาระดับต่ำ ทำให้ภาษาซีเป็นภาษาที่รวมจุดเด่นของภาษาระดับต่ำและภาษาระดับสูงไว้ด้วยกัน นั่นคือภาษาซีจะทำงานได้เร็วใกล้เคียงกับภาษาระดับต่ำและเขียนโปรแกรมได้ง่าย เช่นเดียวกับภาษาระดับสูง ไม่ผู้ติดกับฮาร์ดแวร์ จึงเป็นภาษาที่เหมาะสมกับการพัฒนาโปรแกรมมากที่สุด